

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: I. V . ,

proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, odbor azylové a migrační politiky, pošt. příhr. 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.11.2012 č.j. OAM-373/DS-PR-LE18-NV-2012,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím žalovaného Ministerstva vnitra ČR domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, jímž mu podle § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, nebyl povolen vstup na území ČR.

V podané žalobě žalobce uvedl, že dne 23.11.2012 byl do ČR předán z Belgie se svou družkou. Po předání do ČR projevil úmysl, aby řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo vedeno v ČR. V den podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provedení pohovoru dne 27.11.2012 mu bylo doručeno rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ČR. S tímto rozhodnutím nesouhlasí. Žalobce se domnívá, že žalovaný ve svém postupu porušil ust. § 73 odst. 4 a odst. 7 zákona o azylu, neboť došlo k chybné aplikaci tohoto ustanovení. Ust. § 73 odst. 7 mělo být aplikováno v souvislosti s § 3, § 50 odst. 4, § 68 a § 2 správního řádu, kdy žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, kdy rozhodnutí v odůvodnění

neobsahuje předepsané náležitosti, a kdy byla překročena mez správního uvážení a přijaté opatření neodpovídá okolnostem tohoto případu. Žalobce se domnívá, že byl také porušen článek 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a článek 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by mohl představovat nebezpečí ohrožení veřejného pořádku, a to z toho důvodu, že nedisponuje potřebným vízem nebo povolením k pobytu opravňujícím jej ke vstupu na území. Krátkodobé vízum vydané zastupitelským úřadem ČR v Kyjevě totiž žalobce využil po příletu do ČR k cestě do Belgie, kde požádal i se svou přítelkyní o mezinárodní ochranu a odkud byli oba předáni na základě dublinského nařízení do ČR. Žalobce se domnívá, že tímto závěrem byla překročena mez správního uvážení a přijaté opatření neodpovídá okolnostem daného případu. Žalobce uváděl, že nevěděl, že může požádat o mezinárodní ochranu také na území ČR a nevěděl ani nic o dublinském nařízení. Žalovaný z uvedených skutečností dovedl nesprávný závěr, že se žalobce snaží zneužívat azylovou proceduru k tomu, aby mohl vstoupit na území ČR a následně neoprávněně pokračovat do jiné země schengenského prostoru. Žalobce poukázal také na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, a to na tu část týkající se skutečnosti, že nikdo nesmí být zbaven osobní svobody. Žalobce v postupu žalovaného spatřuje porušení článku 5 odst. 1 Evropské úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod. Žalobce poukázal na to, že o udělení mezinárodní ochrany žádá společně se svou družkou, která je zranitelnou osobou ve smyslu § 73 odst. 7 zákona o azylu. Dne 3.12.2012 byla převezena s podezřením na syfilis následkem znásilnění na venerologické vyšetření a její pobyt v nemocnici byl měl trvat asi 10 dní. Za těchto okolností je dle žalobce předpoklad o jeho snaze neoprávněně odcestovat do jiné země schengenského prostoru nepodložený a že by ohrozil veřejný pořádek ani minimálně odůvodněný. Žalobce z těchto důvodů navrhl, aby soud žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a popřel oprávněnost námitek uvedených v žalobě. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. Poukázal na to, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a jeho ustanoveními a ustanoveními správního řádu. Uvedl také, že žalobce nesplňuje podmínky pro vstup na území ČR, potažmo do schengenského prostoru, protože nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu, které by ho k tomuto vstupu opravňovaly. Platnost víza typu C vydaného zastupitelským úřadem ČR v Kyjevě vypršela již dne 5.7.2012; ČR ani nebyla cílem žalobce, po vstupu na území ČR žalobce vycestoval do Belgie. Dne 23.11.2012 byl nedobrovolně z Belgie předán do ČR. Žalovaný uvedl, že nebyl porušen článek 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nebo žalobcem citovaná směrnice UNHCR, neboť se rozhodně nejedná o svévolnou detenci ve smyslu existující judikatury Evropského soudu pro lidská práva.

Žalovaný se vyjádřil i k námitce týkající se porušení ust. § 73 odst. 7 zákona o azylu, kdy uvedl, že se otázka zranitelných osob nevztahuje k osobě žalobce, ale pouze se týká jeho družky, o jejímž vstupu na území bylo rozhodováno v samostatném řízení a samostatným rozhodnutím. Žalovaný z těchto důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas oba účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s).

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu ministerstvo o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vydá rozhodnutí nejpozději do 4 týdnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Nerozhodne-li ministerstvo v uvedené lhůtě, umožní cizinci vstup na území bez rozhodnutí a dopraví jej do azylového zařízení na území. Do 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem rozhodne ministerstvo, zda cizinci povolí vstup na území. Vstup na území nepovolí cizinci, u něhož se lze důvodně domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu, veřejné zdraví či veřejný pořádek.

Nejvyšší správní soud (NSS) ve svém rozsudku č.j. 2 As 14/2009-50 ze dne 14.5.2009 uvedl, že rozhodnutí o vstupu na území činí ministerstvo na základě správního uvážení, které je založeno na interpretaci určitého právního pojmu – veřejný pořádek. Ve vztahu k výkladu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu je proto nutné při hledání odpovědi na otázku, jestli cizinec může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, zvažovat, zda je tato osoba, resp. její jednání obecně nebezpečné pro společnost, a dále zda narušuje zájmy chráněné zákonem o azylu. Z dikce předmětného ustanovení vyplývá, že se nevyžaduje konkrétní stupeň nebezpečnosti pro uvážení o naplnění nebezpečnosti tedy není třeba přísnějších měřítek. Úvaha vedoucí k závěru o naplnění kritéria potenciální nebezpečnosti pro veřejný pořádek však musí být podložena relevantními skutečnostmi, neboť zákonodárce vyžaduje důvodnou domněnku. V rámci přezkumu správního uvážení jsou soudy oprávněny zabývat se případným zneužitím správního uvážení a překročením jeho mezí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.).

Soudní přezkum rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení je omezen pouze na posouzení, zda volná úvaha nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem a zda správní uvážení je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění. Smyslem a účelem ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu je pomocí institutu nepovolení vstupu zabránit cizincům v jejich protizákonném vstoupení na území ČR, pokud se tyto osoby pokouší bezdůvodně dovolávat udělení mezinárodní ochrany, i když je zřejmé, že žádné azylově relevantní důvody nemají, přičemž se tímto způsobem snaží obejít zákon o pobytu cizinců. Žalovaný v tomto případě shledal, že cizinec (žalobce) nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu v ČR a že vízum, které bylo žalobci vydáno zastupitelským úřadem ČR v Kyjevě, jehož platnost vypršela dne 5.7.2012, žalobce použil k cestě do Belgie, aniž by vstoupil na území ČR. Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že se žalobce podáním žádosti o mezinárodní ochranu pouze pokouší zneužít azylovou proceduru k tomu, aby mohl vstoupit na území ČR a následně neoprávněně pokračovat do jiných zemí schengenského prostoru. Soud dospěl k závěru, že žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení, když na základě uvedených zjištěných skutečností žalobci vstup na území nepovolil. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce existuje možnost, že by po rozhodnutí, kterým by mu byl povolen vstup na území ČR, postupoval do dalších zemí schengenského prostoru, jedná se o rozhodnutí v mezích správního uvážení ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu. Lze shrnout, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v mezích správního uvážení, neboť skutečnost, že cizinec nedisponuje právním titulem, který by ho opravňoval ke vstupu na území ČR, může být důvodem pro vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu na základě ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu.

Žalobce dále namítal porušení článku 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud s touto námitkou nemůže souhlasit, neboť ze znění tohoto článku Úmluvy vyplývá, že každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost, tedy nikdo nesmí být zbaven svobody kromě případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem: zákon o zatčení nebo jiné zbavení osobní svobody, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání. Z uvedeného je patrné, že omezení uplatňovaná při pobytu v prostorách příjímacího střediska letiště Praha – Ruzyně, které žalobce popsal jako svévolné, jsou podle názoru soudu nezbytná a namítané ust. článku 5 Úmluvy nijak neporušují. Soud poukazuje v této souvislosti na ust. § 73 odst. 9 a 10 zákona o azylu, z nichž vyplývají lhůty stanovené ve dnech a jejichž marné uplynutí má za následek umožnění vstupu cizinci na území bez rozhodnutí. Jsou jimi upravena i procesní práva cizince po dobu jeho pobytu v příjímacím středisku letiště, která musí být dodržena. Skutečnost, že žalobci nebyly známy podmínky žádání o mezinárodní ochranu podle dublinských předpisů není skutečností, která by ovlivňovala posouzení otázky žalobcova vstupu na území ČR, potažmo do schengenského prostoru. Jak již bylo shora odůvodněno, neshledal soud v postupu žalovaného pochybení, neshledal, že by byla chybně aplikována ustanovení zákona o azylu v případě žalobce, a to ani v případě ust. § 73 odst. 7 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení ministerstvo rozhodne o povolení vstupu na území cizinci, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště a dopraví jej do příjímacího střediska na území, jedná-li se o nezletilou osobu bez doprovodu, o rodiče nebo rodinu s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi nebo o cizince s vážným zdravotním postižením, o těhotnou ženu, o osobu, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Ze správního spisu soud zjistil, že v případě žalobce se o zranitelnou osobu ve smyslu tohoto ustanovení nejedná. Pokud žalobce poukazoval na to, že cestoval spolu s přítelkyní, která zranitelnou osobou je, neznamená to, že žalovaný v případě žalobce měl proto postupovat, jako by se u žalobce jednalo o osobu zranitelnou. Žalobce nesplňuje podmínku stanovenou v tomto ustanovení zákona o azylu a nejedná se v jeho případě o osobu zranitelnou.

Soud neshledal v postupu žalovaného pochybení, která byla žalobcem v podané žalobě vytýkána. Žalovaný zjistil stav věci správným způsobem a tak, že nejsou důvodné pochybnosti o tomto posouzení. Nebyla překročena mez správního uvážení a přijaté opatření odpovídá okolnostem daného případu. Rozhodnutí bylo řádně odůvodněno a zákon o azylu i ustanovení správního řádu byla aplikována v souladu se zákonem.

Soud neshledal rovněž důvodnou námitku týkající se porušení směrnice UNHCR. V případě žalobce se nejedná o svévolnou detenci neboť je třeba vyjít z toho, že podmínky v příjímacím středisku jsou vyhovující, pobyt je časově omezen a rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu.

Soud z důvodů shora uvedených proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 8. ledna 2013

Mgr. Dana **Č e r n o v s k á** v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová